

Arrest

nr. 218 197 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2018 tot intrekking van verblijf met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster is, net als haar echtgenoot, de heer M. M., houder van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door de Italiaanse overheden.

Op 25 april 2016 dienen de verzoekster en haar twee oudste minderjarige kinderen, M. S. en M. Sa., een aanvraag in om, als begunstigde van het statuut van langdurig ingezetene in een andere EU-lidstaat, de gezinshereniging te verkrijgen met de heer M. M., resp. echtgenoot van de verzoekster en

vader van de minderjarige kinderen. Deze aanvraag werd ingediend in toepassing van artikel 10*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 juli 2016 worden de heer M. M., de verzoekster en hun minderjarige kinderen gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van resp. artikel 61/7 en artikel 10*bis* van de vreemdelingenwet. Zij worden dienvolgens in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 23 juni 2017.

Op 22 juni 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) dat het tijdelijk verblijf van de heer M. M. wordt verlengd voor de duur van zijn arbeidskaart B + 3 maanden, nl. tot 5 juli 2018.

Op 30 augustus 2017 beslist de gemachtigde dat ook het verblijfsrecht van de verzoekster, en de op dat moment drie minderjarige kinderen, in toepassing van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet wordt verlengd tot 5 juli 2018.

Op 29 maart 2018 beslist de gemachtigde van de Vlaamse minister, bevoegd voor de werkgelegenheid, om de arbeidskaart B en de arbeidsvergunning voor de heer M. M. in te trekken. Deze intrekingsbeslissing werd bevestigd, in graad van beroep, door de Vlaamse minister, bevoegd voor de werkgelegenheid.

Op 7 augustus 2018 beslist de gemachtigde dat het tijdelijk verblijf van de heer M. M. niet verder kan worden verlengd. De heer M. M. diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep werd inmiddels verworpen bij het arrest nr. 215 018 van 14 januari 2019.

Op 7 augustus 2018 beslist de gemachtigde tevens om het verblijfsrecht van de verzoekster en haar drie minderjarige kinderen in te trekken. Hij beslist tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen zijn de thans bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 14*quater*, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 13 augustus 2018 en zijn als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): F.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1975

Geboorteplaats: S. O.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

+ kinderen: M., S. geboren op (...)2009; M., Sa. geboren op (...) 2011 en M., A. geboren op (...) 2016

Verblijvende te: (...)

*gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:*

er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Op 07.08.2018 werd een beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijke verblijf genomen voor de echtgenoot, de heer M., M. (NN: ...) en dit met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dient ook een einde te worden gesteld aan het verblijf van mevrouw en de kinderen die de echtgenoot/vader zijn komen vervoegen in het kader van gezinshereniging.

Aangezien de echtgenoot/vader zelf een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, vormen de bepalingen van artikel 13 §4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 geen belemmering om betrokkenen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het gezin kan met andere woorden samenblijven en de draad van hun gezinsleven opnieuw oppikken in het land van herkomst of een andere lidstaat waar zij vrij kunnen inreizen en verblijven. Er kan geen schending worden aangetoond van art.8 EVRM. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verweerder heeft *in casu* eenzelfde administratief dossier neergelegd dat geldt voor zowel de onderhavige zaak, als voor de zaak die gekend is bij de Raad onder het algemeen rolnummer RvV 223 706. Het administratief dossier bevindt zich fysiek in het rechtsplegingsdossier van de zaak met algemeen rolnummer RvV 223 706.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie op:

"Met betrekking tot de ontvankelijkheid

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep tot schorsing- en nietigverklaring tegen de bestreden beslissing instelt "handelende in eigen naam en qualitate qua, als drager van het persoonlijk gezag over haar minderjarige kinderen".

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: "Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op."

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): "De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd."

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader– een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger. Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:

"Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van 'derden die te goeder trouw zijn' in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk." (R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden.

In casu treedt enkel de moeder op in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd. Het beroep is niet ontvankelijk oor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.”

Het blijkt en het staat niet ter betwisting dat de kinderen van de verzoekster, M. S., M. Sa. en M. A., minderjarig zijn en dat deze kinderen hun gebruikelijke verblijfplaats in België hadden op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen.

Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht.

De ouders van de minderjarigen M. S., M. Sa. en M. A. oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. De minderjarige kinderen dienen dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid, van het BW; zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarigen te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De verzoekster brengt geen enkel begin van bewijs naar voren dat zij het exclusief ouderlijk gezag uitoefent over de minderjarige kinderen M. S., M. Sa. en M. A. De Raad wijst er samen met de verweerder op dat het vermoeden van instemming van de andere ouder enkel geldt inzake handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid, van het BW). Onderhavig beroep is evenwel een daad van beschikking. Dit vermoeden van instemming gaat dus niet op wanneer één ouder namens de gemeenschappelijke minderjarige kinderen een beroep instelt bij de Raad (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171; RvS 29 maart 2010, nr. 202.434 en RvS 21 november 2012, nr. 221.436). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen, tenzij de verzoekster aantoot dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het door de verzoekster werd ingediend als wettelijke vertegenwoordigster van M. S., M. Sa. en M. A.

Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekster zelf, in eigen naam, over de vereiste hoedanigheid en belang beschikt om de nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissingen die aan haar zijn gericht en die eveneens een uitspraak doen over het hoger belang van de minderjarige kinderen M. S., M. Sa. en M. A.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid, zoals opgeworpen in de nota met opmerkingen, is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“ 2.3.1. SCHENDING VAN

- ART. 74/13 VREEMDELINGENWET

- ART. 3 EN 28 VAN HET KINDERRECHTENVERDAG

- ART. 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DEEUROPESE UNIE-

-SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62VREEMDELINGENWET)

5.

De bestreden beslissing houdt geen, minstens onvoldoende rekening met het belang van de minderjarig kinderen om hun schooljaar/ schooltraject voort te zetten en af te maken op Belgisch grondgebied.

In casu heeft de Staatssecretaris ervan kennis dat er drie minderjarige kinderen zijn in het gezin van verzoekster, waarvan twee schoolplichtig (zie vermelding van de kinderen op de bijlage 14quater):

-S. M. ((...)09): thans 9 jaar oud, die thans naar de Sint Jozefschool gaat in Vilvoorde, en naar het derde leerjaar gaat –

-Sa. M. ((...)11): thans 6 jaar oud, die eveneens naar de Sint Jozefschool gaat in Vilvoorde, en naar het tweede leerjaar gaat;

In bijlage worden de betreffende attesten gevoegd.

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De relevante bepalingen van het Kinderrechtenverdrag zijn de volgende.

Artikel 3: Het belang van het kind:

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voormaatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Artikel 28: Onderwijs:

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:

a) primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen;

b) de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk;

c) met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naargelang zijn capaciteiten;

d) informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken;

e) maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.

2. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag.

1. De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verbandhouden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden.

Voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben directe werking. (Comité inzake de rechten van het Kind, General Comment no. 14 § 6: "Article 3, paragraph 1 creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (selfexecuting) and can be invoked before a Court ").

Het Comité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Art. 3 (1): the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". (...)Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions — by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. » (cf. Comité inzake de rechten van het Kind, General Comment no. 5 § 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

6.

In casu dient vastgesteld dat het belang van de kinderen geenszins de eerste overweging in de bestreden beslissing(en) vormt.

De Staatssecretaris had nochtans kennis van het bestaan van de minderjarige kinderen en hun schooltraject, minstens behoorde hij hiervan kennis te hebben.

Noch uit de beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met het belang van de minderjarige kinderen bij het voorzetten en afmaken van het lopende schooljaar in het buitengewoon onderwijs.

De Staatssecretaris diende redelijkerwijze na te gaan wat de impact van de verwijderingsmaatregel is op het beëindigen/ onderbreken van het schooljaar, en wat de impact is van zulke onderbreking op lopende schooltraject/schooljaar van het kind.

7. Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met het schoolgaan van de minderjarige kinderen en de impact hierop van een verwijderingsmaatregel, en hieraan geen enkele overweging besteedt, is de beslissing manifest strijdig met voormelde bepalingen.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

4.1. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden akte twee afzonderlijke en afsplitsbare rechtshandelingen omvat: een beslissing tot intrekking van het verblijf en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het betoog dat de bestreden beslissing de in de aanhef van het middel genoemde bepalingen schendt waar zij "geen rekening houdt met het schoolgaan van de minderjarige kinderen en de impact hierop van een verwijderingsmaatregel, en hieraan geen enkele overweging besteedt", blijkt dat het enig middel enkel is gericht tegen de beslissing waarbij aan de verzoekster, en haar minderjarige kinderen, een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Minstens dient te worden opgemerkt dat de verzoekster nalaat om concreet uiteen te zetten op welke wijze de beslissing tot intrekking van verblijf, de in de aanhef van het enig middel genoemde bepalingen zou schenden.

Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoekster bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze twee onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer de Raad aanvaardt dat twee onderscheiden bestreden beslissingen, omwille van de goede rechtsbedeling in één verzoekschrift kunnen worden bestreden en met één arrest kunnen worden

beslecht, zoals te deze het geval is, impliceert het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 derhalve dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoekster voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

Bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting over de wijze waarop de door de verzoekster genoemde rechtsregels zouden zijn geschonden door de beslissing tot intrekking van het verblijf, dient te worden vastgesteld dat het middel niet ontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen deze specifieke beslissing.

Het middel wordt dan ook enkel verder onderzocht ten aanzien van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.2. In de mate dat de verzoekster in de aanhef van het enig middel gewag maakt van een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat zij er verkeerdelijk vanuit gaat dat deze bepaling een materiële motiveringsplicht behelst. Artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt evenwel enkel dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat zij de feiten moeten vermelden die deze beslissingen rechtvaardigen. Deze bepaling heeft zodoende onmiskenbaar betrekking op de uitdrukkelijke, en dus de formele, motivering van bestuurshandelingen, en niet op de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekster zich ter zake beperkt tot een loutere verwijzing, tussen haakjes, in de aanhef van het middel, naar artikel 62 van de vreemdelingenwet als zou deze bepaling een materiële motiveringsplicht inhouden. Het is dan ook niet duidelijk of de verzoekster wel degelijk doelt op een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet, dan wel dat zij enkel een schending van de materiële motiveringsplicht beoogt aan te voeren.

Waar de verzoekster aangeeft dat de bestreden beslissing geen enkele overweging besteedt aan het schoolgaan van de minderjarige kinderen, wijst de Raad er niettemin op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht er enkel toe strekt de motieven, in rechte en in feite, te veruitwendigen waarop de genomen beslissing, *in casu* een bevel om het grondgebied te verlaten, berust. Er is in principe geen verplichting om daarnaast ook te verduidelijken waarom het bestuur niet heeft geopteerd om af te zien van het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de bestreden akte wel degelijk de motieven, in rechte zowel als in feite, bevat die aan het bevel om het grondgebied te verlaten ten grondslag liggen. Er wordt immers op duidelijke wijze aangegeven dat uitvoering wordt gegeven aan artikel 13, §4, van eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, dat de gemachtigde toelaat een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien een einde werd gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, en aan artikel 26/4, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat de gemachtigde toelaat om een bevel af te leveren indien hij een einde maakt aan het verblijf van de op grond van artikel 10*bis* van de vreemdelingenwet toegelaten vreemdeling. Voorts worden de volgende feitelijke gegevens vermeld op grond waarvan werd beslist tot de afgifte een bevel om het grondgebied te verlaten: *“Aangezien de echtgenoot/vader zelf een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, vormen de bepalingen van artikel 13 §4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 geen belemmering om betrokkenen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het gezin kan met andere woorden samenblijven en de draad van hun gezinsleven opnieuw oppikken in het land van herkomst of een andere lidstaat waar zij vrij kunnen inreizen en verblijven. Er kan geen schending worden aangetoond van art.8 EVRM.”*

De gemachtigde verwijst aldus naar het bepaalde in artikel 13, §4, laatste lid, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Uit voormeld artikel blijkt niet dat specifiek rekening moet worden gehouden met het schoollopen van de minderjarige kinderen die de vreemdeling in België hebben vervoegd. Ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt geen dergelijke verplichting (zie ook *infra*).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ertoe gehouden zou zijn om uitdrukkelijk te voorzien in een motivering omtrent het schoollopen van de minderjarige kinderen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze of gene beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen die door de wet zijn voorzien. De verzoekster maakt echter niet duidelijk op welk punt de hierboven besproken motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 62, §2, vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet is bijgevolg niet aangetoond.

4.3. In verband met de aangevoerd schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat deze verdragsteksten geen verticale rechtstreekse werking hebben. De verzoekster kan zich dan ook niet rechtstreeks beroepen op een schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag.

Dit betekent echter niet dat verzoeksters grieven omtrent het hoger belang van haar minderjarige kinderen en hun recht op onderwijs, niet inhoudelijk zullen worden onderzocht.

De verzoekster voert immers tevens de schending aan van artikel 24 van het Handvest en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin tevens de verplichting is neergelegd om het hoger belang van het kind in rekening te nemen bij een beslissing, zoals *in casu*, die uitvoering geeft aan het Unierecht (artikel 24 van het Handvest) en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven (artikel 74/13 van de vreemdelingenwet). Deze rechtsregels worden onderzocht in samenhang met de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging toebehoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wijst eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt aan de andere kant wel dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen dient te geschieden op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

Artikel 24 van het Handvest bepaalt voorts als volgt:

- “1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

De Raad stelt vast dat de verzoekster al te kort door de bocht gaat waar zij stelt dat het hoger belang van haar kinderen niet de eerste overweging van de bestreden beslissing vormt.

In de bestreden akte wordt immers als volgt gemotiveerd:

“Aangezien de echtgenoot/vader zelf een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, vormen de bepalingen van artikel 13 §4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 geen belemmering om betrokkenen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het gezin kan met andere woorden samenblijven en de draad van hun gezinsleven opnieuw oppikken in het land van herkomst of een andere lidstaat waar zij vrij kunnen inreizen en verblijven. Er kan geen schending worden aangetoond van art.8 EVRM.”

In dit verband dient erop te worden gewezen dat het beginsel van het (hoger) belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind. Aangezien de gemachtigde uitdrukkelijk aangeeft dat ook aan de vader van de minderjarige kinderen en aan de echtgenoot van de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven en er geen belemmering is voor de verzoekster en haar kinderen om het grondgebied te verlaten nu zij als gezin kunnen samenblijven en hun gezinsleven kunnen oppikken in het land van herkomst of een andere lidstaat waar zij vrij kunnen inreizen en verblijven, blijkt dat de gemachtigde wel degelijk oog heeft gehad voor het hoger belang van verzoeksters kinderen.

De verzoekster gaat in haar betoog volledig voorbij aan de duidelijke wil van de gemachtigde om de eenheid van het gezin te vrijwaren. De verzoekster voert immers enkel aan dat er geen rekening werd gehouden met het belang van de kinderen bij het voortzetten en afmaken van het lopende schooljaar in het buitengewoon onderwijs. Het hoger belang van de kinderen valt echter niet louter samen met het recht op onderwijs van de kinderen. Bovendien gaat de verplichting om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, niet zover dat de betrokken vreemdelingen en hun kinderen niet meer zouden mogen worden bevolen om het grondgebied te verlaten. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het immers nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in, doch deze bijzondere plaats maakt het niet mogelijk om niet eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GH nr. 30/2013, 7 maart 2013, B.10).

In de mate dat het welzijn van verzoeksters kinderen ook hun recht op onderwijs omvat, merkt de Raad dat de verantwoordelijkheid voor het welzijn van de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Het thans bestreden bevel gebiedt de verzoekster en haar minderjarige kinderen enkel om, samen met de echtgenoot / vader, die eveneens een bevel heeft gekregen, het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd bovendien getroffen op 7 augustus 2018, dit is dus gedurende de Belgische vakantiemaanden. De verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten het voortzetten van enig lopend schooljaar zou verhinderen. Er valt evenmin in

te zien waarom de gemachtigde, wanneer hij in de vakantiemaanden ten aanzien van een gezin met minderjarige kinderen bevelen om het grondgebied te verlaten afgeeft, zou moeten nagaan wat de impact is van de verwijderingsmaatregel(en) op het beëindigen of onderbreken van het schooljaar (*quod non*) en wat de impact is van een dergelijke onderbreking (*quod non*) op het lopende schooltraject.

De verzoekster en haar gezin hebben dus de keuze om tijdens de maand augustus terug te keren naar hun land van herkomst, dan wel om terug te keren naar Italië, waar zij als langdurige ingezetenen vrij kunnen inreizen en verblijven. Het komt dan ook aan de ouders toe om het nodige te doen teneinde de scholing van hun kinderen in het land van herkomst of in Italië verder te zetten. De thans bestreden beslissing houdt echter niet in dat het recht op onderwijs aan de kinderen wordt ontnomen. In tegendeel, indien de verzoekster gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zij met haar echtgenoot en kinderen terugkeert naar Marokko of Italië, dan is er van enige beëindiging of onderbreking van een schooljaar geen sprake. Bovendien toont de verzoekster op geen enkele wijze aan dat er in haar land van herkomst of in Italië geen geschikt onderwijsaanbod voor de kinderen voorhanden is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 24 van het Handvest of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

4.4. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE